

Carl Emil Linds mindetale i Synagogen, 7. oktober 2024

Mori.

Sådan hedder en kvinde fra Kibbutz Nir Oz.

I sommers viste hun resterne af sin kibbutz frem for mig og en gruppe af ungdomspolitikere.

Vi var inviteret til Israel af Max Meyer fra Dansk Zionistforbund for at lære og forstå den komplekse virkelighed i landet.

Kibbutz Nir Oz ligger lige op ad Gaza, og Moris historie sidder stadig dybt i mig.

Indtil d. 7. oktober sidste år, var det Moris hjem.

Nu er bygningerne sønderskudte og forkullede.

Dengang – før terroren - åbnede beboerne i Kibbutz Nir Oz deres døre for palæstinensiske arbejdere.

Det lå i Kibbutzens DNA – her ville man leve sammen.

Det er en hjerteskræende urimelighed,

at det lige netop var Mori og hendes naboer, der blev ofre for det brutale terrorangreb

At det lige netop er hendes naboer, der nu holdes fanget i underjordiske tunneller som gidsler.

Det er så uretfærdigt, at det slet ikke er til at fatte.

Blandt gidslerne er den lille Kfir Bibas, kun et år gammel.

Hans barndom er blevet revet væk, før den overhovedet var begyndt.

Han boede med sin storebror på fire år og sine forældre kun 50 meter fra Moris hjem.

Nu er de alle gidsler.

På græsset foran deres hjem så vi drengenes legetøj præcis hvor det blev efterladt den skæbnesvangre lørdag.

Det er ubegribeligt, at det nu er et år siden, en fjerdedel af beboerne i Moris kibbutz enten blev dræbt eller kidnappet.

En af dem er den danske statsborger Izthak på 69 år, som stadig er gidsel.

Det er et år siden en verden brød sammen.

Et år siden familier blev ødelagt og opløst.

Og alligevel – alligevel - havde Mori styrken til at fortælle om sine oplevelser.

Det forstår jeg stadig ikke den dag i dag.

For den morgen var det ikke vækkeuret, der vækkede familien.

Det var brag og skudsalver fra maskingeværer.

Mori, hendes mand, tre børn og familiens hund søgte tilflugt i deres beskyttelsesrum.

De sad der fra morgen til sen aften – og ingenting kunne de se fra deres gemmested.

Ingenting.

Men alt kunne de høre.

Alt.

Skrigene,

Flammerne,

Skuddene.

Bag den forseglede dør kunne familien høre terroristerne i deres egen stue.

De prøvede at lirke døren op, men gav op.

I stedet hældte de benzin på gulvet i hele huset og satte ild til det.

Terroristerne ville brænde familien levende.

Døren havde været robust nok til at holde terroristerne ude, men den kunne ikke holde den giftige røg tilbage.

I deres beskyttelsesrum var der et vindue.

At åbne det ville deres eneste chance for ikke at dø den langsomme død ved kvælning.

Så hellere dø den hurtige død ved skud, hvis nu en terrorist skulle stikke sit maskingevær ind ad vinduet.

Familien omfavnede hinanden, sagde farvel til hinanden.

Mori åbnede vinduet og håbede på det bedste.

Det var et mirakel, at ingen terrorister stak deres pistol ind ad vinduet.

Da hæren endelig kom frem, blev Mori og hendes familie reddet.

Det var ikke kun Mori, som fortalte sin historie.

Vi mødtes også med **Shahar Gabi**.

Han er midt i tyverne – ligesom mig.

For et år siden tog han på musikfestival – helt ligesom mig.

Han dansede til den lyse morgen – præcis ligesom mig og mine jævnaldrende har gjort det et hav af gange på Roskilde Festival.

Men her stopper sammenligningen også.

For Shahars dans stoppede søndag morgen kl 7.00 – da terroren skyllede ind over festivalpladsen.

Hvad han først troede var fyrværkeri – viste sig at være raketter.

Shahar overlevede.

Men det gjorde han alene fordi gemte sig bag baren.

Fordi han spillede død blandt andre festivalgæster, som rent faktisk var det.

Da der er fri bane, ringer Shahar til sin far.

Han siger farvel.

Og han undskylder for at være taget afsted.

Til sidst fortæller han sin far, at han elsker ham.

Herefter løber Shahar alt hvad han kan.

På vej væk fra festivalpladsen har han sin far i røret, som hører hele Shahars flugt der ikke varede minutter, men timer.

Omkring ham bliver andre skudt i deres forsøg på at komme væk – en efter en.

Mange biler forsøger at køre væk ad den eneste mulige vej.

Men det er forgæves.

Brændte biler spærrer vejen, og mange bliver skudt, mens de sidder bag rattet.

Resten af sit liv vil Shahar se sine dræbte venner og de brændte biler for sit indre blik.

(Pause)

Mori og Shahar overlevede d. 7. oktober.

Men det var der over 1200, der ikke gjorde.

Alle dem mindes vi i dag.

I Danmark viser kalenderen d. 7. oktober for første gang siden angrebet.

I Israel har det været d. 7. oktober i et helt år.

Mange af jer har det måske på samme måde.

Antisemitismen er en pest, der spreder sig i Europa og her i Danmark.

Ikke siden besættelsen har det været sværere at være jøde.

Uanset hvad man mener er det fuldstændig uacceptabelt, at danske jøder gøres ansvarlige for en konflikt flere tusinde kilometer væk.

Min oldefar Harald byggede en lem i sit køkken.

Hans mor var nemlig jøde og her kunne hun gemme sig under besættelsen.

Hvis nu...

(PAUSE)

Israel skal være en lem i køkkenet for alle verdens jøder.

Det ene sikre sted på verdenskortet, hvor man kan være jøde.

Vi gav et løfte efter Anden Verdenskrig: Aldrig igen.

Aldrig igen skal det være nødvendigt, at danskere skal have en lem i køkkenet, kun fordi de er jødiske.

I DSU viger vi ikke en tomme fra det løfte: Aldrig igen.

Når vi siger, "aldrig igen"

... så kræver det et sikkert Israel, der har ret til at forsvare sig selv og sine borgere.

Og et Europa, der slår ring om sine jødiske medborgere.

Aldrig igen er nu.

I kan regne med os.

Tak for ordet.